

LORRATZA

Ixillaren ezkutu
nork zearo eten?
Mundu ontan, alan be,
orok lorratza jzten.

Argia sor daneko
gora doa kea:
aur-amesa bai-litzan,
zeru urdin zalea.

Narras dabil ondartzan
ur-koko ziztriña,
ta joanez dau izpitzen
lerro nas-eziña.

Leza-goian ur-tanta,
bean aitz sendoa:
maite-mosuka dautso
samurtu lepoa.

Arrats-beeran ontziak
—ezilkor bere ustez—
aundiki bide dagi
itxas-azal barez.

Erbi, txoritxo, aize,
ur joan doana:
bakoitzak dau iraunkortzen
norbere aztarna.

Bizitz-aitzean, nik be,
ene erraiñu itxi nai;
goiz-argi ta lore
bekidaz *jorratz-gai*.

Mendian laiño utsala
ez neuke gura jzan;
eguzkia bai sutan
zerupeko gingan.

ITURRIAK NEGAR

Aldapa-saietsean iturri aukala,
gaiñez lertzen dautsola pagoak itzala.

Ene laguna ta ni bertan lotu gara,
uraren jauziari oldozkor begira.

—«Zergaitik, adiskide, negarrez itoa,
iturritxo lirain onen jarioa?»

—«Ez, maite, ez dok ori biotz-min oiua;
ori dok lizar-txori poztu-nai ulua».

—«Lizarrak pozteko ez bear ulu miñik;
txoriak barriz ba-dau txinta-jo ederrik».

—«Antz-asper gabeok, siñets niri, arren,
Jainko'ren aintzaz dozak barne-otoitz guren».

Lizar-osto artetik keiñu eguzkiak...
Negar-itoin bizi, ak eta nik begiak.

AL-OKA!

Geldi dago aloka,
ondartza gorrian lo.
Oi, aloka, aloka!

Arrain-atsa dario,
ta azal zíldu ezean
urre-moltso dirdaika.

Illik ete zaitugu?
Ene!, zarboak negar,
bateltxoak txaplaka.

Barriro datoz uiñak:
ta *or*, izu-izuan,
aren soiña dardarka.

«Aloka ez dago illik
—arraintxoak diño—.
Oi, aloka, aloka!»

Ta ertzera eldurik,
ikus danak batera
aren mosu laztanka,

Asetu diranean,
maite-kanta jo dautse
ñir-ítzuli-murdika.

«Ez dago jllik aloka
—arraintxoak diño—.
Of, aloka, aloka!»

JAIOTETXEA

I

Aspaldian ez-ta, ene kabj zar!
emen natorkizu, biotza dardar.
Opari dakartzut oba eziña,
zure ibarretan gaur goizez egiña.